

Preken

Van de Protestantse Gemeente Enschede
Verrijzeniskerk - de Schalm

1 Tess. 5, 1-11 en Matteüs 24, 29-36

Laatste zondag kerkelijk jaar 20-11-2011

Lieve gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Onlangs verzuchtte een vriend van me, dat het met ons land en met deze wereld toegaat naar het einde. Hij ergerde zich mateloos aan de verzuivering en de verhuftering van onze samenleving.

De kloof tussen het rijke noorden en het arme zuiden is niet te overbruggen.

De zogenaamde Arabische lente groeit niet door naar een zomer, maar dreigt al in de knop te bevriezen. Wie even van de vrijheid heeft geproefd komt van de regen in de drup.

Alle crises – de bankencrisis, de financiële- en kredietcrisis, de voedsel- en klimaatcrisis, ze brengen alom verwarring en onzekerheid te weeg.

Waar kunnen we nog op rekenen? Blijft de AOW betaalbaar? Hebben we straks nog een aanvullend pensioen?

De verzuchting van mijn vriend doet denken aan wat mensen de eeuwen door hebben gezegd als ze telkens weer onder de indruk kwamen van wat er allemaal gebeurde. In het groot – aardbevingen, tsunami's, overstromingen, en in het klein – opgebroken relaties, ongeneselijke ziektes, het sterven van geliefden, soms nog zo jong. Dat het einde van de tijd is aangebroken.

Op deze kerkelijke oudejaarsdag horen we in de beide lezingen van daarnet soortgelijke geluiden. Dat het einde nabij is. Zowel Matteüs in zijn evangelie als Paulus in wat waarschijnlijk zijn oudste brief is, aan de gemeente van de noord-griekse stad Tessalonica, hoofdstad van de provincie Macedonië, wijzen op dreigende en angstwekkende dingen die staan te gebeuren.

In de bijbel leeft sterk het besef dat het leven geen cirkel is, waarbij op het einde van ons leven de cirkel zich weer sluit. Of dat het leven een rad is waarin je door tal van wedergeboortes uiteindelijk je ultieme bestemming bereikt. Nee, in de bijbel is sterk het besef aanwezig dat het leven en deze wereld een begin hebben en op weg zijn naar het einde. En dat einde is niet de vernietiging, maar de voltooiing en vernieuwing.

Dat is in ieder geval in de beide lezingen het hoopvolle perspectief. Donkerheid, dreiging en angst worden wel in felle kleuren geschilderd, maar leiden niet tot het uiteenvallen van alles.

Ze zijn voorbode van een nieuwe toekomst, van de nieuwe dag, de dag van de Heer, de jongste dag. Zoals je aan uitbottende bomen kunt zien, dat de zomer in aantocht is, zo mag je van al die dingen waaronder je gebukt gaat en waarover je verzucht weten, dat Gods grote toekomst op aanbreken staat.

Wij leven, bijbels gesproken, in de laatste dagen. Dat is niet enkel zo in deze tijd, of sinds het begin van de vorige eeuw – om maar wat te noemen – maar dat is volgens de bijbel al zo sinds de komst van Jezus Christus. Hij is volgens de schrijver van de Hebreeënbrief in het laatste der dagen verschenen. In en met zijn komst zijn de laatste dagen aangebroken.

En aan die laatste dagen komt ook een einde. Een einde dat een nieuw begin is. Vernieuwing en voltooiing. Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Alle dingen nieuw.

Twee belangrijke vragen komen daarbij op.

Wanneer zal dat gebeuren? En, voor wie zal dat zijn?

Wanneer? Dat weten we niet. Dat kunnen we niet weten. Zegt Jezus ondubbelzinnig. Zelfs hij weet dat niet. En ook de hemelse engelen weten dat niet. Alleen God de Vader weet dat.

Al die mensen die op grond van spitsvondige redeneringen menen te kunnen uitrekenen wanneer die dag zal aanbreken, zijn steeds weer bedrogen uitgekomen. Daar moeten we ons ook niet aan overgeven.

Voor wie zal dat zijn?

We hoorden daarover prachtige woorden van Paulus in de eerste Tessalonicenzenbrief.

‘Want Gods bedoeling met ons is niet dat wij veroordeeld worden, maar dat wij gered worden door onze Heer Jezus Christus. Hij is voor ons gestorven opdat wij, of we nu op aarde zijn of gestorven zijn, samen met hem zullen leven.’

Dat zijn woorden met een grote lading en een diepe betekenis.

Ze doen sterk denken aan dat andere woord uit het evangelie van Johannes: ‘Alzo lief heeft God de wereld gehad dat Hij zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe’.

Die woorden hebben velen vroeger uit het hoofd geleerd en zo hebben ze een diep spoor getrokken in de geloofsbeleving.

Johannes noemt Jezus het lam van God, dat de zonden van de wereld wegneemt.

En voor Marcus heeft Jezus zijn leven gegeven tot een losprijs voor velen.

Het is niet gemakkelijk om zulke uitspraken te begrijpen. Ze zijn in alle tijden niet alleen beaamd, maar ook terzijde gelegd en weersproken.

Voor mij behoren ze tot de kern van het evangelie en van mijn geloof.

Mag ik proberen het in eigen woorden te zegen:

God is alle mensen eindeloos en onvoorwaardelijk goed gezind. Hij wil niets liever dan dat ze zullen leven, volop en goed, nu en ook na dit leven.

Hij doet er alles aan om mensen uit alle ellende te redden.

Jezus is de mens van zijn liefde, die niet alleen de weg wijst naar God, maar die zelf de weg is.

Wat wij voor God niet kunnen goedmaken, dat doet hij. Wat ons in de weg staat om tot God te naderen, dat neemt hij weg.

Hangt het allemaal of van mijn geloof? Zijn mijn redding en behoud afhankelijk van mijn geloof?

Een paar weken geleden vierden we hier een jeugddienst. Daar stonden we stil bij het Bijbelverhaal waarin een verlamde man door zijn vrienden van boven het dak voor Jezus wordt neergelaten.

Het viel ons op dat we daar lazen: en toen Jezus hún geloof zag, namelijk het geloof van zijn vrienden. Toen zei hij: kind, je zonden zijn vergeven.

Hier was niet het geloof van de verlamde man bepalend voor zijn genezing, maar dat van zijn vrienden.

Ik geloof dat uiteindelijk het geloof van Jezus bepalend is voor onze redding en ons behoud.

Vanuit dát geloof hebben we in het afgelopen jaar afscheid mogen nemen van hen wier namen straks genoemd zullen worden.

Vanuit dát geloof hebben we hen mogen toevertrouwen aan God.

In het vaste geloof, dat Hij zich in hun sterven over hen heeft ontfermd.

Dat geloof mag ons troosten, vandaag en al onze dagen.

Amen